

Петка постарахъ ся да ъж заграджъ ; той ми помагаше съ голѣмо присърдце. Между това мѣчахъ ся да го научъ да говори, и наистинѣ бѣше най-добрый-тъ ученикъ на свѣтътъ. Беше толкозиъ весель и честить, когато можехмы нѣкакъ да ся споразумѣемъ, щото и азъ оставахъ прѣблагодаренъ отъ разговоритѣ му ; обыцахмы ся страстно.

ГЛАВА XXXII.

Разговоръ на Робинсона съ Петка.

Понеже Петко зе вече да е въ състояніе да ми отговаря, единъ день поискахъ да ся научъ да ли милѣе за отечеството си, и да го попытамъ да ли неговѣтъ народъ надвиваше всякога въ боеветѣ. Петко ся поусмихна, и, ей ми рече. ный го бій се много добро.

Азъ. Какъ станъ че тя уловихъ плѣнникъ ?

Петко. Мойто народъ щото го бій много *)

*) Въ прѣводътъ гледахмы да спазимъ нѣкакъ сло-
гътъ на първообразното въ разговорътъ на който съчи-
неніето е таквозъ, което да показва челоуѣкъ който едва
що е започналъ да учи чуждъ нѣкой азыкъ.